

разтрепера, под общия смях. Купиха една кутия цигари и го изпратиха.

Мъжът, без да ще, гледаше и слушаше тия разговори, видя как светнаха очите на момичето, когато неговата спътница извади от чантата си луксозна, най-модерна, пудриера. После изви очи към разтворената врата, срещу която тъмнееше тясна уличка : едно мършаво куче прекоси светлата ивица и се изгуби, след малко прегърбен турчин, стиснал сомун хляб под мишница, защапа нагоре и потъна в тъмнината. И изведнаж, някаква тъмна тревога го натисна. Той познаваше всичко това отдавна, всичката скъдност на тоя живот, през който сам бе минал някога, и от който едва бе се отървал с последните усилия на давящ се. И ето, в тоя миг, тоя живот се връщаше, непроменен, все същия, или по-право — не се е изменял никога, равен, еднакъв, почти безсмъртен. Той знаеше тия вечерни разговори, игри на табла и карти за едно кафе, тия половин порции, записвани внимателно в тефтерчето, тая жажда за нещо празнично, настицана само от киното, което работи три пъти седмично. . .

Когато излязоха, градът беше затих-